Zalatáj

megyei közéleti havilap

XXII. évfolyam
705. szám
2010. június 17.

Ára: 190 Ft

Szegények oltalmazói?

Most aztán jaj a szegényeknek! Betesz nekik az *Orbán.* Be a 29 pontjával.

A kormányprogram első akciócsomagjának Orbán Viktor általi bejelentése után csupa jaj az *MSZP*, csupa jaj a *baloldali sajtó.*

Mást sem hallunk napok óta, minthogy a kormány intézkedései kizárólag a gazdagok háját hizlalja, s a mostani mélységeknél is mélyebb gödörbe taszítja a szegényeket. A bukott rendszer prominensei, *Lendvai Ildikó, Gyurcsány Ferenc, Mesterházy Attila* – és folytathatnánk a sort – szolidáris, szocialista szívből jövő könnyekkel siratják az ország szegényeit, akiket megint rútul rászedett az Orbán...

Sajnos a rendszerváltás 20 éve során „képződött" egy nagyon széles réteg az országban, akik napról-napra tengődnek, akik már-már a lét-nemlét határmezsgyéjén botladoznak talpa sincs cipőikben. Milliós ma Magyarországon azoknak a száma, akik reggel nem tudják esznek-e este vacsorát, és soksok ezren vannak azok is, akik biztosan tudják már reggel, hogy este nem fognak enni.

Ez az ország közel harmadát kitevő réteg nem Orbán néhány napos 29 pontja következményeként jutott sanyarú helyzetébe. A rendszerváltás 20 évéből 12 évig szocialista-szabad demokrata kormányok igazgatták az országot, s a példátlan elszegényedés éppen a koalíciós pártok által teljes mellszélességgel támogatott *gyurcsányizmus* esztendőiben teljesedett ki. Különös módon ezekben az években arról szólt a nóta, hogy dübörög a gazdaság, hogy Magyarországon nagy a jólét...

S a gazdagok? Kikről beszél Lendvai Ildikó, akik kizárólagos kedvezményezettjei lesznek a Fidesz programjának? A szocialista milliárdosokról, tengernyi vagyonukat az adózás elől offshore cégekbe mentőkről? Tőlük féltik a szegények forintocskáit? Nem, a szocialista korifeusok a gazdagok alatt azt a középréteget értik, amely tömérdek adóterheivel az elhibázott gazdaságpolitika éveiben is finanszírozta az országot. Orbán programcsomagja kétségkívül sokat enyhít annak a béklyónak a szorításán, amely lehetetlenné tette egy olyan erős hazai vállalkozói réteg kibomlását, amely méltó versenytársa lehetne az ország javait lefölöző multinacionális vállalatoknak.

Szociék mindig is tartottak a középrétegtől. Egy gazdaságilag szilárdan álló, öntudatos társadalmi csoportot nehéz lejárt szavatosságú száraztésztával, konzervvel megvenni. A magát baloldalinak aposztrofáló pártnak sokkal inkább az volt az érdeke, hogy minimálbéren, segélyeken tartson milliókat, mert a leszegényedett, kulturálisan teljesen amortizálódott tömegeket sokkal könnyebb odavetett „üveggyöngyökkel" a szavazófülkékbe terelni.

f.l.

Élhetetlen

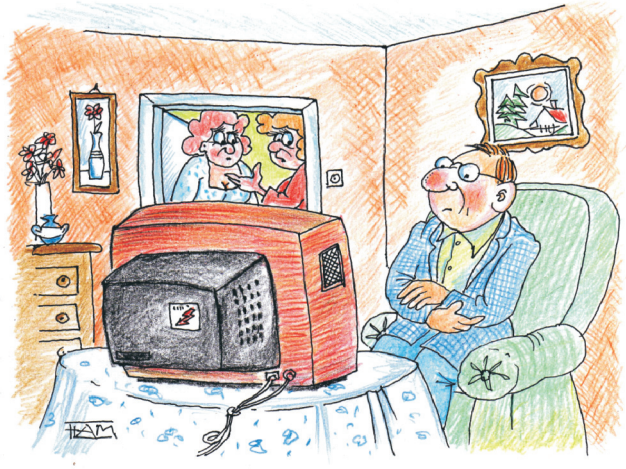

Rajz: Farkas László

– Tudod, Béla mindig is ilyen kis makutyi volt. Tizenkét évig ült a parlamentben, de egyetlen nyomorult korrupcióból sem tudott részesedni…

DIGI

Egyszerű a választás.
Zalaegerszeg, Ady u. 31.
92/510-865 • 06-30/692-3599

TV- és híradástechnikai szerviz

Hű társaink érdekében!

Kiadónk honlapján állandó rovatot indítunk, amelynek fő célja kedvenc háziállataink; kutyáink, macskáink tartásával kapcsolatos ügyes-bajos dolgok, tennivalók segítése.

Lehetőség van elveszett állataink keresésével kapcsolatos felhívások közzétételére, korlátozott terjedelemben, díjmentesen hirdetések (adásvétel, stb.) feladására is.

Célunk, hogy ily módon is segítsük az állatbarátokat.

Honlapunk címe:
www.zalatajkiado.hu

Várjuk az állatbarátok jelentkezését: zalataj@zelkanet.hu, vagy a 92/596-937-es faxon.

9 770865 135001 10705

Elérhetőségeink:
Telefon:
92/596-936,
fax:
92/596-937,
e-mail cím:
zalataj@zelkanet.hu

Templomszentelés Magyarföldön

Akár zarándokhellyé is válhat a kis zalai település, *Magyarföld*, ahol kétéves összefogás és munka eredményeként ökomenikus fatemplomot szentelnek június 19-én, szombaton, a 15 órakor kezdődő ünnepség keretében. A templom nem pusztán épület, hanem jelképe egy közösség akaratának és annak, hogy az emberek egy közös cél érdekében össze tudnak fogni.

Hoppon maradt az amerikai nagybácsi

Azaz maradhatott volna, de nekem ilyen nincs. Most már nem is bánom. Ha lenne, akkor sem köllene a pénze. Adja az amúgy is pechsorozatot élő amerikaiaknak.

Mire ez a zsörtölődés? – kérdezhetik. Íme alfától ómegáig.

Történült, hogy az egyik pénzintézetnél be kellett fizetnem egy törlesztő részletet. Randa egy dolog, de ha már megszorul az ember végig nem gondolt költekezése (kenyér, tej, pelenka, gyümölcs és benzin!) miatt. A polgár meg olyan fegyelmezett (naná, mikor akkora kamatokkal büntetik pár napos késésért, hogy még derék Scrooge is vöröslő képpel mondaná ki a számot), hogy a határidő elérkeztével eszeveszetten fut a bankfiók pultjához.

Csakhogy beütött a krach! A postán küldött csekk eltűnt. A bejárónőre nem gyanakodhatok (mert nincs), feleségemre és a gyerekekre nem illik. A legjobb, ha az egészet a szélre próbálom bizonyítani, mely (Csokonai óta jól tudjuk) „elrablotta” azt.

Meg nem nevezett pénzintézetben elrebegtem tragédiámat, s nem átallottam javallani, hogy az esedékes részletet kápében általnyújtom. Csakhogy ehhez kellett ilyen és olyan szám is, ami a szerződésen rajta vagyon (én meg ezt nem emeltem ki a páncélszekrény pénz terhelte aljáról).

Sajna, nem megy – közölte a kedves ügyfélkezelő. Hivatkoztam a technika csodájára, a számítógépre, ami képes minden adatot megőrizni, s rendelkezésemre bocsátani, ha én is úgy viszonyulok hozzá (anyja neve, személyazonosító száma, tífusz elleni oltás dátuma, cipő mérete lábmosás előtt és után stb.). Ezekkel sem vergődtem zöldágra, mígnem eszembe ötlött fentírt amerikai nagybácsim. – És ha az egész tartozásomat kifizeti a kisöreg Bostonból? Kendtek is jól járnak...

Ez az érv sem volt kellőképp meggyőző, s ballaghattam haza, hogy esmét feltúrjam az almáriumtól a fehérneműs szekrényig a lakást.

A papír és a féltve őrzött azonosítószámok szentsége előtt ugyan meghajlok, de mi az ördög lesz, ha mégis felbukkan a nagybácsi, s fizetni akar...

Zatkalik András

Kísértet járja be az MSZP-t

Az *MSZP* a katasztrofális választási vereség után szemmel láthatóan nem találja helyét. Mély zavarodottság üli meg a pártot, mint Chile tengerpartját a guanó. A parlamenti frakció viselkedése gyakorta veri ki a biztosítékot a tv adását követő halandóknál. A végzetesen megcsappant kompánia esetenként piknikező társaságra hajazik: esznek, röhincölnek, újságot olvasnak az üléseken. Máskor meg keménykednek. Elfeledkeznek arról, hogy a tavaszi választásoknak köszönhetően valami nagyon megváltozott. Elfeledkeznek róla, hogy most nem az övék az utolsó szó, és emiatt parttalan sirámokba kezdenek a demokrácia védelmében.

A romlás, a párt eróziójának eme szakaszában feltűnik *Gyurcsány Ferenc*, s mint ahogy egykor a kommunizmus kísértete Európát, úgy járja be ő az MSZP-t, mint kísérteni visszajáró lélek az ódon skóciai kastélyokat. A volt pártelnök-miniszterelnök, bár jelenleg senki és semmi a szocialista pártban, nyughatatlan küldetéstudattal telepszik a rég elfelejtett ellenzéki szereptől zavarodott szusztársaira.

Gyurcsány legutóbb a szocialisták rendkívüli kongresszusán olvasott be párt- és frakciótársainak. A sokáig érinthetetlen vezér keményen ostorozta a Parlamentben ülő társait.

Felszólalásában színtelennek, karakter nélkülinek nevezte a frakciót. Szerinte az MSZP-nek szakítania kell a konstruktív ellenzékiség gyakorlatával, és elvi alapon el kell utasítani a Fidesz kezdeményezéseit. Szerinte sehol, semmilyen háttéralku nem köthető, nem szabad szóba állni a kormánypárttal.

Gyurcsány súlyos hibaként rótta fel a szocialista frakciónak azt is, hogy megszavazták a nemzet egységéről és a kettős állampolgárságról szóló törvényt. Kongresszusi dörgedelme szerint ezeket az MSZP-nek izomból el kellett volna utasítani, mert nem férnek össze a szocialista párt karakterével.

Kísértet járja be az MSZP-t. Gyurcsány szellemi kísértete. S a jórészt a volt pártelnök őszödön kiöklendezett monológja miatt bukott szocialista párt láthatóan nem tud szabadulni ettől a kísértettől.

f.l.

Focicsúcs idején

Rajz: Farkas László

– Dögunalmas ez a focivébé. Még a latymatag választási kampány is sokkal izgibb volt.

HIRDETÉSÉT feladhatja a Zalatáj havilapban.
Telefon: (92) 596-936;
Fax: (92) 596-937.
E-mail: zalataj@zelkanet.hu

Mindig volt feltámadás

– Elméleti számítások szerint a magyarságnak a Kárpát-medencében már léteznie sem volna szabad, annyiszor írták ugyanis alá halálos ítéletét. Ezzel szemben ma a Kárpát-medence 15 millió magyar hazája. Felemelő pillanat rádöbbenni arra, különösen a magyarságot legdrámaibb módon feldaraboló trianoni békediktátum aláírásának 90. évfordulóján, hogy nem kisebbség, hanem éppenséggel többség vagyunk itt, a Kárpát-medencében – mindezt *Szántai Lajos* művelődéskutató hangsúlyozta *Nagykanizsán*, a hazánkban első és egyetlen *Nagy Magyarország Emlékmű* előtt rendezett megemlékezésen június 6-án.

– A magyarságnak az elmúlt évszázadokban számtalanszor írták már alá halálos ítéletét – mondta. – A mohácsi csata után 1526-ban, majd a 1703-ban, a Rákóczi-szabadságharcot követően. 1848-ban mesterségesen lobbantották lángra Európát, hogy majd a csalitüzeket oltva a Kárpát-medence is lángot fogjon és elégjen. Nem sikerültek a tervek, egyszer sem. Mi több: 1867-ben, a kiegyezéssel egy emberségesebb jövőt is sikerült a magyaroknak felvázolni, annak dacára, hogy a tiranoni határokat a Habsburgok voltaképpen már az 1848 körüli időszakban megrajzolták. Az első világháború nem másért robbant ki, mint e tervek valóra váltása miatt, a második pedig az elsőt lezáró trianoni békediktátum megtartásáért- összegezte a magyarság sorsfordító eseményeit Szántai Lajos.

Mint rámutatott: a halálból mindig volt feltámadás, küzdelem, továbblépés.

– Ma, Trianon évfordulóján azt látni, hogy félnek, nyüszítenek, rettegnek. Ma Magyarországra több rakéta irányul, mint amennyi azokban a bizonyos időkben. És e rakéták egy része a Kárpát-medencéből irányul a Kárpát-medencébe – figyelmeztetett.

A kanizsai megemlékezésen felszólalt *Rózsás János*, a város díszpolgára, volt Gulagrab, aki felolvasta a közelmúltban elhunyt *vitéz Bátky József* már elkészült, elmondani azonban már nem tudott beszédét, mely a trianoni diktátum aláírásának előzményeit elevenítette fel.

Rajnai Miklós, a megemlékezést szervező, a Nagy Magyarország Emlékmű szoborbizottsága elnöke a trianoni emlékmű létrehozásának körülményeit idézte fel a 90. évforduló kapcsán. Rajnai Miklós szerint 90 évvel a trianoni békediktátum aláírása után nem revízióval kell foglalkozni, hanem az ország határain kívül rekedt magyarság jogaival.

– A nagykanizsai Nagy-Magyarország emlékmű bizonyíték arra, hogy megfelelő ügyet az emberek készek támogatni, és büszkék vagyunk arra, hogy a Kárpát-medencében nincs még egy ilyen szobor.

A történész véleménye szerint 90 évvel Trianon után nem a revízió gondolatával kell foglalkozni, hanem azzal, hogyan lehetne a határon kívül rekedt magyarok alapvető jogait megadni, megtartani.

A szónokok egyetértettek abban: az új kormány által hatalmas többséggel elfogadott „kettős állampolgárság” törvény az e felé megtett első és igen fontos lépés.

A kanizsai megemlékezés a város kisiskolásainak műsorával, kulturális programokkal, valamint a Szent Korona másolatának felmutatásával, kenyéráldással folytatódott, illetve zárult.

Méltóságteljes megemlékezés.

Kampánystratégiai elemzés

Rajz: Farkas László

– Így utólag visszagondolva teljesen felesleges volt a Mesterházynak levágatnia a szakállát…

FARKAS PÁLINKA
Nagylengyel
Ősi zalai zamatok
– Bér- és kereskedelmi főzés
– Palackozás
– Kis- és nagykereskedelmi értékesítés
– Igény szerint cefrebeszállítás
• Anno 1982 •
Hungarikum
Várom régi és leendő ügyfeleimet!
Telefon:
92/380-037, 30/3358-311

Állomások

Erdélyi útiképek (10.)

Útban a Hagymás-hegység felé nem hagyhattuk ki, hogy meglátogassuk a *Sóvidék* egyik legnagyobb települését, *Parajdot.* A *Görgényi havasok* lábánál 497 méteres tengerszintfeletti magasságban fekvő község a ma már turisztikai célpontnak számító, gyógyító klímájú sóbányájáról nevezetes.

A község központjában lévő indulóhelyről buszok viszik a turistákat a föld alatti állomásra, ahonnan hosszú grádicson juthatnak le az

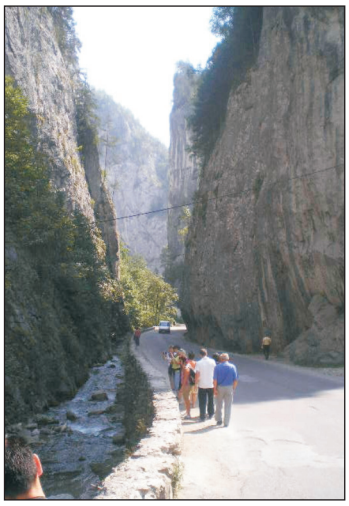

Meredek sziklafalak...

ezüstösen csillogó tárnákba, ahol feltárul a bánya elvarázsolt világa.

Mélyen a föld alatt, a csillogó sófalakkal határolt tág tereken az az érzése támad az embernek, hogy egy elsüllyedt szabadidőközpontba tévedt. Lenn a sóvilágban családok piknikeznek, vásárolnak az árushelyeken, gyerekek játszanak a játszótéren; pattog a pingponglabda, szálldos ide-oda a „tollas". Elevenen nyüzsgő világba csöppen a látogató a tárnák ezüst-hűvösében. A bánya klímája kiválóan alkalmas légúti betegségek gyógyítására, s a gyerekek ily módon játszva gyógyulnak a tárnák 66-70%-nyi nedvesség- és igen magas iontartalmú levegőjében.

Egyedülálló módon, a bányában borkimérés működik; magyar mércével mérve jó áron lehet kóstolgatni a lenti hűvösben a vérmozdító nedűket. De a szellem gyarapítására és a lelki táplálékra is gondoltak az üzembentartók. Könyvtár és kápolna is van odalenn, utóbbiban ökumenikus istentiszteleteket és koncerteket tartanak.

Miután alaposan bejártuk a parajdi „alvilágot", egy helyi vendéglőben elfogyasztott ebéd után útnak indultunk a *Hagymás-hegység* felé.

Buszunk égigérő fenyők koszorújában kúszott felfelé a 2006-ban felújított aszfaltúton. A szinte a nyári felhő-

Az Oltár-kő.

ket rojtozó fák tövében virágzó havasi gyopárt láttunk, áfonya- és szederbokrok sokasága kísérte a *Bucsin-tetőre* vezető utat. Az 1287 méter magasan fekvő kistelepülés ma üdülési központ. Modern panziókkal, sípályával; európai kényelem párosul a természet vad szépségével. A télen-nyáron csodás panorámát kínáló nyeregtetőt elhagyva, festői útvonalon közeledtünk elsőszámú úticélunkhoz, a *Békás-szoroshoz.* A térség jelentős településén, *Gyergyószentmiklóson* áthajtva, egyre gyarapodó gépjárműforgalom jelezte, hogy közel vagyunk már a Békás-szoros és a Gyilkos-tó alkotta nemzeti parkhoz.

A *Keleti-Kárpátok* és egyben *Erdély* egyik legszebb szurdokvölgye újra meg újra lenyűgözi az utazót. A völgyben lefelé iparkodó *Békás-patak* fölé tornyosuló szikla-

„Biohűtő". Italos rekeszek a Békás-patakban az egyik kocsmánál.

ormok tündökletes látványa azonnal kézbe csalja a képrögzítő masinákat. A völgyet ölelő négy sziklacsúcs, a *Kis-Cohárd*, a *Csíki-Bükk, Mária-kő* és az *Oltár-kő* közül nem az utóbbi a legmagasabb (1154 méter), de egyedi szépsége miatt a leginkább kedvelt fotótéma. Ormán a kommunizmus éveiben egy 7 méter átmérőjű vörös csillag állt, amit 1990-ben a kereszténység szimbólumára cseréltek. Maga a szoros három fő részből áll: *Pokol Kapuja, Pokol Tornáca, Pokol Torka.*

Gyalogosan elindulva a völgyben kanyargó szerpentinen lefelé, az utazó nyomban ráébred, hogy ma már Erdélynek, a Kárpátok tündérkertjének sincs olyan zuga, ahová a globalizáció „be ne tette volna a lábát". Az út egyenes szakaszait szinte végig vásári sátrak szegélyezik, s a helyi kézműipari termékek mellett megvásárolható Európa és a Távol-Kelet minden bóvlija, műanyag kütyüje, kacatja.

(Folytatás a következő számban.)

f.l.

Jubiláló Harangláb

Június 12-én tartotta Zalaegerszegen jubileumi koncertjét a Harangláb Népzenei Együttes. Az egyesület és a 25 éves együttes szívén viseli a magyar népzene népszerűsítését elsősorban a fiatalok körében, továbbá feladatának tekinti az autentikus hangszeres és énekes magyar népzene ápolását, továbbadását.

Könyvkötő a harmadik évezredben

Szily Jánostól leste el a mesterfogásokat.

Történelmi levegő lengi be a műhelyt – mondom *Balog Lászlónénak* a képkeretekkel, vágógépekkel, kész étlap borítókkal zsúfolt kötészetben.

– Valóban rozscsiriz és enyvszagú volna ez a levegő, ha még mindig a régi volna. De mi már műanyag ragasztóval dolgozunk. De azért ha kell, ma is tudnék főzni egy remek rozscsirizt. – neveti el magát Vali asszony, miközben szorgalmasan csépeli a kész arany sarkú étlap borítókat egy fakalapáccsal.

A zalaegerszegi Pontház melletti műhely száz éve biztosan a sokak szerint legszebb nyomdász mesterség, a könyvkötészet otthona. Először, az 1920-as, majd 30-as években *Fülöp úr* adott itt borítókat a lapoknak, majd *Szily János* költözött ide, a Kakas-nyomda tőszomszédságába.

– Egy egész évig leshettem el a mesterfogásokat Szily bácsitól. Ekkor visszazökkentem az előző évtizedek művészetébe – emlékszik vissza a műhely mai tulajdonosa.

Előtte úgy alakult a sorsa, hogy mezőgazdász akart lenni, aztán egy nyári munka során...

– Úgy is mondhatnám, hogy a csiriz ott ragasztott, igen, abban a nagy nyomdában, a Göcseji úton. Kiss János bácsi, a Somogyi Pisti, Horváth Miklósné, a Mami, meg az ősi nagykanizsai nyomdász-család tagja, Halwachsné Bözsi néni volt az első tanítómesterem.

– Igaz, hogy ezrével készítettük a különféle nyomtatványokból kialakított tömböket: számlákat, iktatókönyveket, egyebet, de azért akadt néha egy-egy szép munka is. Például Barabás Miklós vagy az egerszegi Dús Laci képalbumai, máskor verseskötet került ki a kezünk alól az összehordott lapok után. Ezek magukkal tudtak ragadni – és ezt akár szó szerint is lehet érteni – nevet picit a képszerű megfogalmazáson. – Igen, fűztünk, ragasztottunk, vágtunk, préseltünk, mikor mit adott ki a csoportvezetőnk. Így aztán a mesterség minden apró-cseprő fogása a kezünkbe került, és ezt újra szó szerint kell érteni. A kezünk egy idő után szinte magától dolgozott. Amikor aztán 1976-ban Szily bácsihoz jöttem, újra előkerült a zsinór, mert úgy varrtuk össze a régi könyveket a ragasztás előtt. Tőle tanultam meg alaposabban az aranymetszést, a viaszmetszést. Ez később nagy hasznomra vált. Ugyanis főként az 1970-es derekától ezrével érkeztek a Balogné-műhelybe a régi, több száz éves kötetek az Országos Széchényi Könyvtárból, gyakran pedig a közeli Megyei Levéltárból, a Göcseji Múzeumból. Vagy Esterházy herceg könyvtárából. Időközben esti tagozaton elvégeztem a Zrínyi Gimnáziumot és a történelmi ismeretek bizony hasznomra váltak a régi könyvek gondozásakor – idézi fel az elmúlt évtizedeket.

– Ha már a múzeumnál tartunk, nagy öröm volt együtt dolgozni Buda Ernővel. Az akkor az olajiparban dolgozó férjemtől tudom – a beszélgetés közben szorgalmasan dolgozik a képkeretekkel, – hogy Öcsi bácsinak hívták. Remek dolgokat mesélt, esetenként együtt találtuk ki, hogyan kell felújítani egy-egy régi könyvet.

– Ma is akad ilyen munka?

– Á, ezt ma már nem igen fizetik meg. Nem is igen van alkalmam elpepecselgetni egy napot egy-egy könyvvel. Inkább a képkeretezésre van igény, szerencsére talán száz féle keretmintát is tudunk mutatni a megrendelőknek. Máskor a számítógépes nyomtatványok bekötését kérik tőlünk. Munkatársunk, Ildi a könyvkötő, én inkább a keretezéssel foglalkozom. Persze, ez nem olyan igényes munka mint, mondjuk, egy Esterházy ősnyomtatvány megújítása. Ha például a címlap szövegének aranyozásáról van szó egyetemi, főiskolai dolgozatok esetében, már gépi úton végezzük, nem a Szily bácsi féle kézi munkával. Szerencsére a nyomdák, például a Göcsej Nyomda, Győrffy Zoltán úr ad néha megbízásokat kötészetre, meg tékának nevezett irattartókra - mondja, s miközben beszél, kis árubemutatót is rendez, hogy láthatóvá tegye a szavait.

F.Gy.

Eladó malacok

25-30 kg-os húsjellegű fajtatiszta malacok 600 Ft/kg-os áron

ELADÓK.

Érdeklődni: 92/393-577, 30/478-6485

Kapitális juniális, trianális...

Pár hete foglalkoztunk már azzal a sajátos gyakorlattal, miszerint néhány egerszegi óvoda és általános iskola előszeretettel tartja „farsangi" bálját nagyböjtben, s ezen belül is a legkirívóbb otrombaság az volt, hogy az egyik óvoda – nevezzük már nevén, a Mikes óvodáról van szó – hamvazószerdán, a kereszténység egyik legszigorúbb böjti napján rendezett farsangi, ahogy akkor neveztük, böjtsangi mulatságot.

Hogy ennek az oka érzéketlenség, alpári cinizmus, netán mély, ősbamba tudatlanság, műveletlenség volt-e, ez ma már mindegy.

A fenti okok bármelyikének fennállása megkérdőjelezi egyébként a szervezők alkalmasságát a pedagógiai pályára, nem kizárható azonban a felsorolt tényezők egyidejű létezése sem.

De fátylat a múltra, komoly rutinunk van már nemzeti érzéseinkben, netán hitünkben ért megaláztatások elviselésében, s egyébként is változnak az idők, mára eltakarodott az országunkat, életünket, jövőnket kifosztó rablóbanda, egy nemzeti érzelmű vezetésű ország nemzeti érzelmű vezetésű városában élhetünk, úgy, ahogy lehet...

A tanév is eltelt, itt a nyár, vidám lurkók rajzanak ki az iskolák, óvodák kapuján.

Vidám juniális az oviban, szállnak a lufik, színes vattacukor, lángos, kolbász, nótaszó.

Önfeledt gyermekünnep, családi mulatság az egyik egerszegi óvodában – nevezzük nevén, ismét a Mikes oviról van szó – játék, móka, kacagás.

S hogy mikor?

Természetesen június 4-én, Magyarország gyásznapján, a trianoni békediktátum, országunk szétmarcangolásának évfordulóján.

Gratulálunk...

- najó -

Trianoni tragédiánk: tragédiáink tragédiája

1795-ben, Lengyelország harmadik felosztásakor írta le egy francia atya azt, hogy Európa halálos bűnben van. Kései utóda ugyanezt papírra vethette volna 1920. június 4-én is, utalva a világ talán legformásabb országának az élveboncolására, amely különösen kegyetlen következménye volt az első világháborúnak és hazánk különleges felelősségének.

Ez a felelősség nemcsak a győztesek és a szomszédos tolvajállamok részhazugsága, hiszen egy 1963-as „magyar" középiskolai tankönyv hazugságoktól hemzsegő parányi bekezdése ezt még felülmúlja: „A háborúért és Trianonért az úri Magyarország a felelős." Az 1945 utáni ország „belső bitangjai"-nak tükörképe e „lelki szellemiség".

A valószínű igazság azonban az, hogy a világháborúért nagyobb súly terheli Franciaországot és Oroszországot, mint a Központi Hatalmakat. Franciaországot, amely Anglia után a második legnagyobb gyarmatbirodalmat rabolta össze, 1871 után a bosszúvágy hajtotta Németországgal szemben három megyényi területért, valamint a Közép-Európa feletti politikai befolyásnövelés. E szándéka összetalálkozott a századok óta terjeszkedő Oroszország pánszláv és a Balkánon át a Földközi-tengerre való kijutási törekvésével. Így került Németország harapófogóba, a Monarchia területi egysége pedig veszélybe ragadozó szlávjai és a „semlegesen" sunyi Románia közreműködésével. Masaryk (amerikai rokoni kapcsolat) és Benes északról „támadott". A gyalázatos utóbbi a „Zúzzátok szét Ausztria-Magyarországot!" című munkájával és nyugati felbéreltekkel valóságos rágalomhadjáratot folytatott. A szerbeket Oroszország tüzelte. A háború így előbb-utóbb elkerülhetetlenné vált. A Monarchia sok-sok tűrés után hasonló helyzetbe került, mint a punok a harmadik, Róma elleni háború előtt.

1914 júniusában az egyik terrorista golyói nem tévesztettek célt (két emberöltővel később Jugoszlávia „nemzeti" [!] hőséről filmet is készített). Akkor még senki sem gondolta, hogy a helyi háborúból világháború lesz. A Monarchia egyetlen km^2 idegen területet sem akart. Ezt a XX. század egyik legnagyobb magyar államférfija, gróf Tisza István külön kikötötte, aki a legtovább ellenállt a Szerbia elleni ultimátumnak. A világháború története ismert. A korábban szemlélődő Anglia az antanthoz csatlakozott, a szövetséges Olaszország és a „semleges" Románia területi zsákmányokért átállt, a távoli, pénzben gondolkodó Amerika ekkor került először Európa fölé. A háború borzalmait látva nemcsak Babitsunk írta, hogy „elég volt", hogy legyen vége a „szörnyű Malomnak", hanem új királyunk, IV. Károly is békét akart. A másik oldal a további vérontás és a szörnyű büntetés pártján állt.

Európa felismerhetetlenné vált a főhentes Clemenceau és segédkező társai által a „béketárgyalásokon". A tárgyalóasztaloknál csak a győztesek és a prédára éhes szomszédaink foglalhattak helyet.

Nem tagadhatjuk, sorsunk alakulását „mi" is előmozdítottuk. A magyar katonák hősiesen megvédték határainkat a szerbekkel, az oroszokkal, az olaszokkal és a ránk rontó románokkal szemben. Az 1918. november 3-i páduai fegyverszüneti egyezmény aláírásának pillanatában egyetlen idegen katona sem tartózkodott a történelmi Magyarország területén, így az előírás csak az volt, hogy a megszállt területekről vonuljanak vissza katonáink az ezeréves határokra. Országcsonkításról nem esett szó. Közben azonban és ezt követően történtek nemzetellenes cselekmények. *„Gróf" Károlyi Mihály csőcselékforradalmat csinált,* Tisza Istvánt el kellett tenni láb alól, hogy a szellem- és jellemtörpe végezhesse minősíthetetlen tetteit. Linder Béla nevű „hadügyminisztere" leszerelte a hadsereget, amely könnyűszerrel megvédhette volna határainkat rablóinkkal szemben. Néhány nappal később szükségesnek láttak aláírni egy újabb fegyverszüneti egyezményt, amely már jelentős déli területeket szakított le a nemzettestből. Az ország vezetésének süllyedését látva a térségbe került francia haderő hátában ragadozóink mohóságukat akadály nélkül kielégíthették...

Tragédiánk másik belső tényezője, hogy ugyanabban a hónapban hozzánk jön az Oroszországi Kommunista (bolsevik) Párt „magyar" csoportjának vezetősége (Kun Béla, Szamuely Tibor nemzetidegen bandája), s hamarosan diktatúrát nehezít ránk. Titokban elismerik szomszédaink területi igényeit, fellépnek osztagaikkal (Leninfiúk) vörös terrort végrehajtva az ellenük és a szomszédaink ellenében lázadókkal szemben. Ők már nem a pánszlávizmus, hanem a világfaló világforradalom kihelyezett vezérei. Színre lépésük kiváló alkalom az északiaknak, de főleg a románoknak az újabb menetelésre, amelynek vége fővárosunk eleste...

Ezek a körülmények nagyobb mértékben meghatározták a „békeszerződést", mint maga a háború. *Az a hazugságmennyiség, amelyet szomszédaink és díjazott távolabbi „szakértőik" előadtak a „művelt" Nyugatnak – meglehet – világtörténelmi csúcs.* Tömény-telen csalásuk közül csupán egy: Sátoraljaújhelyt úgy szakították ketté, hogy a Válickányi szélességű Ronyva-patakot hajózható folyamnak hazudták („róla" a Tiszánál készítették felvételeiket). De kettévágtak utakat, vasutakat (amputáció), sőt rengeteg gazda egyik földdarabja itt maradt, a másik odaátra került. *A legigazságosabb az lett volna, ha a nyolcszáz éves horvát társország-*

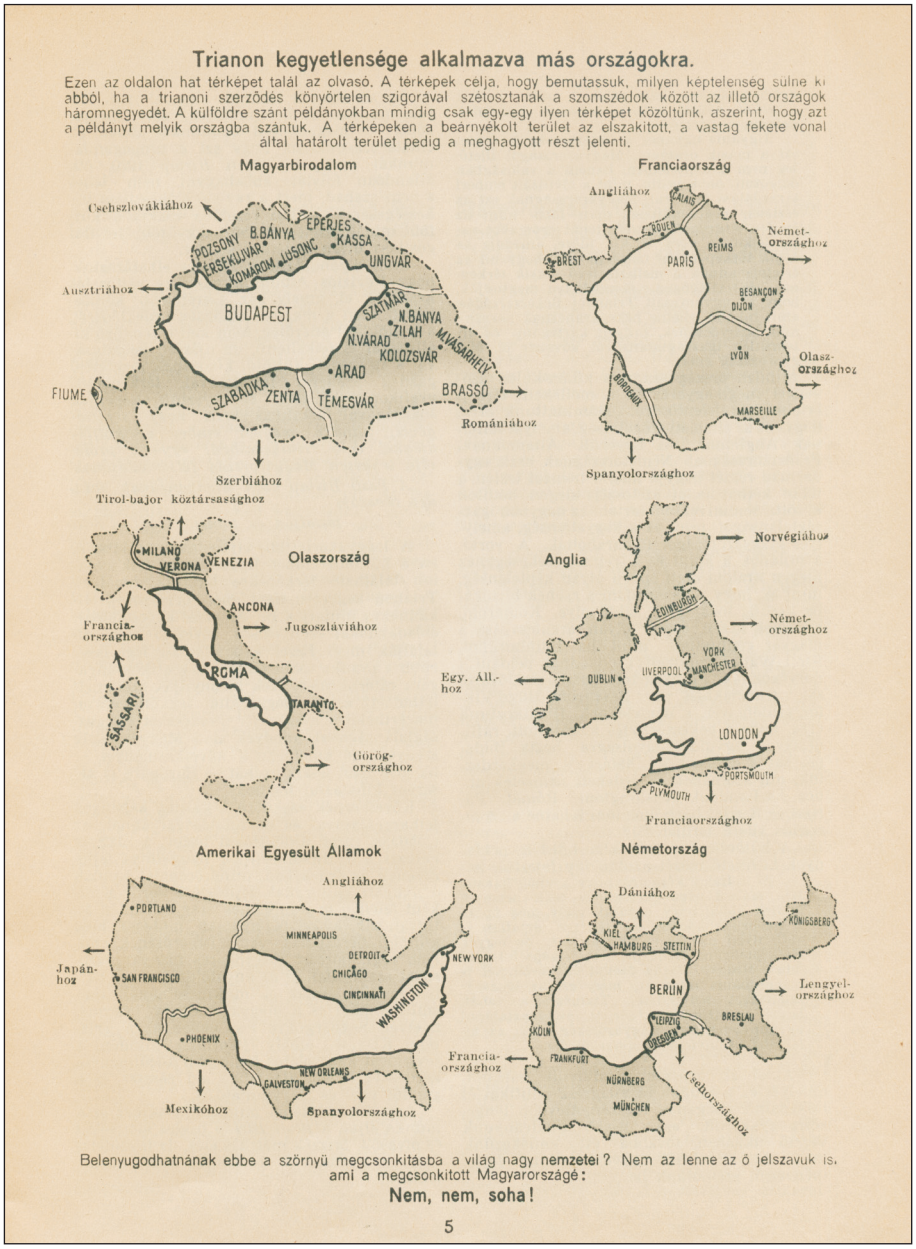

Szemléltető példa az 1930-ban megjelent „Igazságot Magyarországnak!" című kötetből.

gunk teljes függetlenséget kap, s az 54,5 %-ban magyar (a német ajkúakkal kétharmados) haza területe nem csökken 282 000 km²-ről 93 000 km²-re, lakossága pedig 18 millióról 7,6 millióra. Megmaradt megyéinknek is több mint a felét csonkolták (Zalát is). A rablók rendre vitték a „konferencia" elé étlapos követeléseiket az alapbetegségén kívül különböző szervi görcsökkel küszködő Clemenceau elé, mire ő ágynak esés előtt azokat elfogadta, majd az ülést elnapolta (ezt látva az USA küldöttsége még 1919-ben távozott a színjáték színhelyéről, az angolok és az olaszok – esetenként morgolódva – maradtak). Színmagyar területeket hasítottak le hazánkról. *A mai „szlovák" fővárosban, Pozsonyban, de Kassán is 15-15 % volt a szlovákok számaránya, Kolozsvár románjaié 14 %, Szabadka szerbmentes 1910-ben.* A nekünk esők új neveket adtak településeinknek vagy addig nem létező térségeknek (Burgenland, Kárpátalja, Vajdaság). Tisztességtelen volt az osztrákok „Ne lopj, sógor!"-ja 1989 körül, aztán megemlíthető, hogy csehek és szlovákok (a győzteseknek csehszlovák nemzetet hazudók) egyáltalán nem laktak Beregszász és Verecke vidékén, a Szerbiához csatolt területeinken pedig 5-6-szoros többségben élt a megrabolt nemzet.

Így lett Szent István országából Maradékország. *Szomszédaink és leendő szomszédaink zsákmányukat megszerezvén mégis csalódottan (jellemszint!) távoztak a hentespalotából.* A cseheknek (morváknak) és szlovákoknak szükségük lett volna egy dunántúli folyosóra Győr-Sopron, Vas és Zala területéből. A kettős célú óhaj egyrészt a zsugorhaza teljes körülkerítését tette volna lehetővé a délszláv állam közvetlen kapcsolatával (a kisantant acélpántja), másrészt biztosította volna a kijáratot a „csehszlovák" kikötőhöz, Fiuméhoz. Kádári szóhasználattal északi „testvéreink" természetes határt is akartak Váctól kiindulva a Mátra és a Bükk hegygerincén. A románok a Tiszát szemelték ki a két ország határának. Szerbia menüjén szerepelt Baja térsége, a teljes Baranya és Somogy egy része. *A rablók közös célja volt egy életképtelen ország létrehozása és a Kárpát-medence magyartalanítása (ma is az különben)!*

A „béketárgyalásokra" visszatérve: 1920 januárjában a meghívott magyar küldöttség a készre érkezett. Hiába mondta el gróf Apponyi Albert beszédét imponáló folyékonysággal francia, angol és olasz nyelven tényekre alapozva, a nemzetiségi megoszlást térképeken pontosan feltüntetve, hiába hivatkozott a wilsoni elvekre, hiába kért népszavazást, minden „elvégeztetett". De hát miféle nemzetállam lett Csehszlovákia vagy a Szerb-Horvát-Szlovén Királyság? Így bántak el egy társtalan és nagy nemzettel, amelynek Európa is, a világ is sokat köszönhet...

Ismét halálos bűnbe került a hálátlan Nyugat a felsoroltakon kívül azért is, mert a magyar vérzett és majdnem elvérzett – az ő emelkedésüket és gyarapodásukat elősegítve – a Bizánci Birodalommal, a tatárokkal és a törökökkel szemben. Csak közbevetőleg: Mátyás idejében az azonos lélekszámú Franciaország 50 %-a volt francia, míg a Magyar Köztársaság 80 %-a magyar lakosságú... Majd később a Nyugat közreműködött az orosz haderő ránk szabadításában 1849-ben, a II. világháborúban erődváros lett Budapest. Végül: 1956-osaink mentették meg őket süllyedésüktől: az eurokommunizmustól...

1920 június 4.: péntek. Hazánk nagypéntekje, *a Magyar Királyság keresztre feszítésének napja.* Az ország összes harangja megkondult, az élet leállt a két szerencsétlen magyar kényszeraláírásának perceiben. Magyarjaink milliói, különösen értékes termőföldjeink, történelmi, kulturális, természeti és ásványkincseink kerültek a rablók „birtokába". Magyar testvéreink többet szenvedtek a majd' kilencven év alatt, mint nemzetiségeink Szent István óta (ők menedéket kaptak és szaporodhattak).

Törvényesnek tekinthető-e a „békeszerződés"?

Ha a nemzetközi jog annak tartja, minősíti magát. Ha nyers ésszel tesszük mérlegre létrejöttének körülményeit, a valótlanságok tömkelegét, értékelhetjük-e többre egy papírrongynál? Hiszen ha csak egy magánszemélyt igaztalanul elítélnek, időfordultával semmisnek mondják ki az ítéletet. A győzteseknek és országdarabolóinknak erre már lett volna lehetőségük!

Mi történt a nemzet történetének gyászos mélypontja után?

Horthy, Bethlen, Teleki és mások kellettek ahhoz, hogy legalább részben bekövetkezzék a nagypénteket követő húsvét. Csodának tekinthető az, ahogyan abból a helyzetből ez megvalósult. A vezetés tehetsége, a család, a templom és az iskola keresztény és nemzeti szellemisége, a magyar milliók munkája tette lehetővé azt, hogy békés úton két évtized alatt az ország területe 172 149 km²-re, lakossága 14 669 128 főre emelkedett (Mit mocskolták, mocskolják még ma is hitványaink a XX. század legépebb negyedszázadát!). A törvényszerű második világégésben (gondolhatunk az antant haderői főparancsnokának, a katonának a kijelentésére) sem akartunk mást, csak „Igazságot Magyarországnak!".

S mit kaptunk?

Az 1947-es párizsi „békeszerződésben" további területvesztést, függetlenség helyett most 47 éves katonai megszállást, a belső, nemzetidegen erők diktatúráját, szájkosaras „létformát" a kommunista karámban. Mindezt most Sztálin akaratából a továbbra is halálos bűnben leledző Nyugat rábólintásával. A korábbi nemzetvesztők után Rákosi négyesfogatának, Kádárnak, majd Gyurcsánynak az uralma pokolbeli büntetésnek is elment volna.

Miként vélekedhettünk Trianonról?

A három T (támogatás, tűrés, tiltás) *korszakában szinte szóba sem lehetett hozni.* Az akkori tankönyveket megnézhetjük, könyvek nem születhettek róla itthon, a Nyugat nemzedéke költőinek Összeséből kihagyták a Trianon-verseket, mert azok irredenta hangjukkal sértették volna „a szomszéd népek nemzeti érzését". Vagy: e sorok írója érettségi után – szerencsével – elolvashatta a diktátum teljes szövegét, aztán a kezdetektől kétóránytól beszélt arról a tanítványainak a tankönyv néhány sora helyett. (Meg is kapta a magáét ezért is). A '60-as évek végén újra el akarta olvasni a megyei könyvtárban, de az „nem volt meg", majd 1990 után „meglett" a kötet (a diktátum szövege meg-található napjainkban az 1989-ben kiadott Sorsdöntések című könyvben is). A „kinti" és benti magyarság szenvedésfolyamáról könyvtárnyit lehetne írni...

De mi történt a „fordulat" után?

Elhangzott egy altató-áltató látszatmondat, aztán a szocialista időszakra emlékeztető alapszerződések, majd egy fölemelő – igaz, csak – magyar igazolványos négy esztendő. Közben északon és délen a „nemzetállamok" saját maguk szüntették meg a trianoni tákolmányokat. Nem ártana tanulni a magyar „külpolitikának" a kemény szlovén-horvát tárgyalásokból egynéhány km²-ért (EU-s csatlakozási feltétel!). Nálunk: a kifejezetten kedvező helyzetben az első szabad kormányunk tagjai számára pedig – a forgatókönyveknek megfelelve – még az esetleges tárgyaláslehetőség kérdésének felvetése is megtiltatott... 2002 után utókommunista és szabad demokrata vezérléssel folytatódott a belső trianoni folyamat: a nemzetlélek-roncsolás. Meghirdették a *„Merjünk kicsik lenni!* gondolatát, *Göncz-Medgyessy-Kovács koccintottak* az egyik rablást kikiáltó gyulafehérvári gyűlés évfordulóján a román miniszterelnökkel, „saját fővárosunkban". *Gyurcsány* a nemzeterősítés helyett *a földönfutás lehetőségét kínálta fel* az igaz magyaroknak, illetve *a trianoni és párizsi „békeszerződések" szentesítésére szólított fel* a nemzeti gyalázat napját (2004. december 5.) megelőzően. Szomorú, kommunista és szabad demokrata „vívmány", hogy a hírközlés nagyobbik részének bűnrészességével ezt a legszégyenletesebb tettet az „anyaországi" magyarság négyötöde (!) el is végezte önkezének x-ével, illetve mulasztásával.

A helyzetünk tehát *kilencven év után is trianoni.* A mesében az ifjú hetedhét országnak vág neki, hogy célját elérje. A világ- és a magyar történelem rémmeséjében hét (pontosabban nyolc) országon kell átjutnia a magyarnak, hogy határait elérje!

És mi lehet a véleménye erről a magát műveltnek mondó Nyugatnak? Talán jobb is, ha nem tartja pillérének a kereszténységet! Mert nem illik hozzá! További kérdés: Mit érezhet rablóink lelkiismeretes értelmisége? Én nem szeretnék a helyükben lenni.

Európa 2010-ben is halálos bűnben van, velünk együtt.

Ettől a külső és belső bűntől, Trianon elfogadhatatlanságától szabadulhatunk meg most, a magyar újjászületéssel – remélhetőleg – Orbán Viktor segítségével. Neki ehhez van szüksége erkölcsös, kiművelt, egészséges nemzettudatú és önzetlen cselekvésre is képes nemzetre.

A magyarok Istene segítsen bennünket küldetésünk teljesítésében!

Szakál István
ny. történelemtanár

Állati álmok (2.)

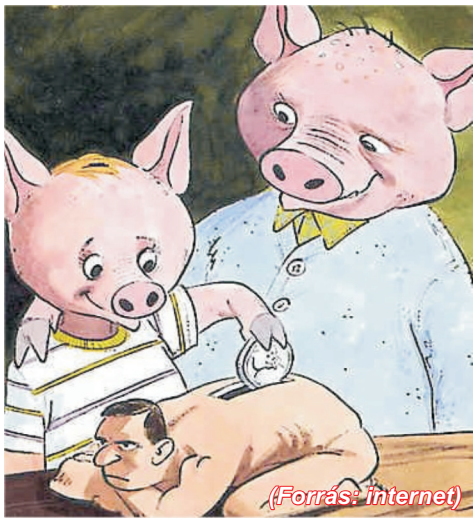

(Forrás: Internet)

Demokráciának hazudott diktatúrák

Emlékezés a kommunizmus magyarországi áldozataira (4.)

Február 25-ike a Kommunizmus Áldozatainak Emléknapja. 2010. február 24-én a keszthelyi Balaton Színházban Rózsás János író, Gulag-rab emlékezett a diktatúrák áldozataira. Beszédének szerkesztett változatát adjuk közre folytatásokban.

A Kádár-korszak puha diktatúrája sok ember gerincét meghajlította.

A tények felidézésében elérkeztünk az ötvenes évek elejéig. Nem volt elég, hogy közvetlenül a második világháború, a szovjet megszállók berendezkedése, a moszkoviták hazatérése után a népbíróságok bosszúszomja kiterjedt bűnösre, ártatlanra, mindazokra, akik zavarhatták volna a bolsevista fordulat térhódítását, további megtorlások következtek. Az ötvenes évek elejét a „csengőfrász", az elhurcolások korszakának nevezhetjük. 1950-ben megkezdődött a mindenható párt számára megbízhatatlan elemeknek a jugoszláv határsávból való kényszerkitelepítése, majd Budapest megtisztítása következett a nemkívánatos családoktól. 1950 májusától elsősorban a falusi kuláknak minősített családokat vették célba, a módos, szorgalmas és önálló, a hatalomtól függetlennek látszó parasztságra akartak megsemmisítő csapást mérni, teljes vagyonelkobzással. Hortobágy addig ismeretlen kis községei lettek a magyar parasztcsaládok száműzetés színhelyei, embertelen élet- és munkakörülmények között.

A budapesti kitelepítések során a volt „uralkodó osztály" tagjait, csoportjait vették célba, a vezető értelmiséget és a horthysta katonatisztek családjait, természetesen ezt a fogalmat igen tágan értelmezve, az engesztelhetetlen gyűlölettől vezérelve. A kitelepítettek vagyonát zárolták, és lakásaikat a teljes berendezéssel együtt az arra érdemes elvtársak kapták meg, a párthoz való rendületlen hűségük jutalmaként.

Tovább fokozódott a magyar társadalom megrendszabályozása, a feltételezett belső ellenség elszigetelésére. A szovjet GULAG mintájára már 1949-től kezdődően az ország több tájain létesültek a büntető-és internálótáborok, miközben a börtönök is zsúfolásig megteltek politikailag gyanússá vált, a közösségükből nyomtalanul eltüntetett személyekkel, férfiakkal és nőkkel egyaránt. Szedték halálos áldozataikat a börtönök és táborok, köztük a halálra kínzottakkal, és a koncepciózus kirakatperek halálra ítélt és kivégzett ártatlan vádlottjainak máig ismeretlen nagyságrendjében. Csak említeni tudok néhány hírhedt helyszínt, melyekről az utóbbi időkben derülnek ki szívdermesztő, valós tények: Recsk, Vác, Kistarcsa, Várpalota, Komló, Márianosztra, Tiszalök, Kazincbarcika, és így tovább. Akkor mit mondjak az Andrássy út 60-ról, a Kozma utcai Gyűjtőfogházról, és más börtönökről?

Vajon nem kell-e a bolsevizmus bűneinek felhánytorgatása során említést tenni a magyar mezőgazdaság szovjet módszerrel történő kolhozosításáról, máig ható következményekkel történt rendszeres tönkretételéről, a falusi lakosság életkörülményeinek szinte elviselhetetlenné tételéről, a falvak kiüresedéséről? 1950-ben megkezdődött a termelőszövetkezetek szervezése, mondhatnám a parasztságnak tűzzel-vassal való közösbe terelésével, ahol egyidejűleg a kuláknak minősített gazdákat tönkretették, és miként már említettem, vagonokba terelve sokukat Hortobágyra száműzték. A mezőgazdaság általános kollektivizálása aztán 1959-ben következett be, amikor a párt az 1956-os vereség után felocsúdott, és véglegesen leszámolt a magángazdaságokkal.

Mielőtt 1956-ról és az azt követő Kádár-korszakról, majd az úgynevezett puha diktatúráról ejtenék szót, hadd szóljak a sok százezerre tehető névtelen áldozatokról, akik mondhatnám észrevétlenül sírba hanyatlottak. A szovjet megszállás testi-lelki áldozatairól, a hadifogságból, kényszermunkáról rokkantan hazatértekről, akik idehaza haltak bele a korábban elviselt gyötrelmekbe, a családtagokról, akik az őket ért fizikai bántalom és lelki megrázkódtatások következtében hullottak el. Hányan nem élték túl a magántulajdon teljes és könyörtelen felszámolásával járó létbizonytalanságot, a megalázta-tásokat, a mezőgazdaság kollektivizációját, mely sok esetben fizikai bántalmazással is járt. A kórházak elmeosztályainak akkori iratai tudnának beszédes adatokkal szolgálni, mivel járt az, amikor a párt ökle, az állambiztonsági szerv a Párt irányelveit követve – képletesen szólva – lesújtott a nemzet fájának eleven gyökereire.

Manapság vitatják jobbról is, balról is, hogy az 1956 október 23-án kitört szabadságharc és felkelés váratlanul, előkészületlenül robbant-e ki vagy a párt vezetői, a zsákutcába vezető politizálásukra rádöbbenve, maguk idézték elő. Ezen elmélkedjenek a történészek. Tény az, hogy a magyar nép megelégelte a bolsevista szovjet birodalom és hazai kiszolgálóinak fojtogató diktatúráját, és csak egy szikra kellett, hogy az egész ország megmozduljon, a fővárosból kiinduló felkelés hírére. Azt hiszem az előzőekben vázolt tizenegy esztendő, 1945 és 1956 közötti rémuralom alapozta meg azt, hogy a kis magyar nép azt mondja a hatalmas, vörös csillagos medvének, hogy elég volt!

Megérdemelné, hogy a dicsőséges tizenkét napról bővebben szóljunk, de most a kommunizmus áldozataira emlékezünk, akiknek sora a második világháborús megtorlás után, 1956-ot követően égbekiáltóan megsokasodott a kivégzettek, bebörtönözöttek és megkínzottak, a munkahelyükről elüldözöttek felmérhetetlen számával. Az országból kimenekült kétszázezer honfitársunk elvesztése ugyancsak növelte a veszteséget. Az itthon maradottakkal szembeni leszámolás könyörtelen volt, pedig a magyar nép nem bosszúért lihegett még a véres harcok napjaiban sem, csak szabad akart lenni, független és valódi parlamentáris demokráciát létesíteni, méghozzá nem kapitalista, hanem szociális keretek között.

A magát Magyar Szocialista Munkáspártnak, munkás-paraszt kormánynak nevező bolsevisták, kommunista voltukat álnév mögött elrejtő elvtársak nem fogadtak el vetélytársakat a hatalomban, az ország kormányzásában, hiszen mindmáig a szolgai középszerűség az elfogadható szint, az a jellemzője a hatalom bitorlóinak. Minden erővel igyekeztek megszabadulni azoktól a kimagasló személyiségektől, akik szellemiségükben, nemzeti elkötelezettségükben veszélyeztették ideológiai egyeduralmukat az emberek tudatvilágában. Az internacionalizmust szajkózó, diktatórikus rendszerük védelmében gyökeresen ki akarták irtani a szabad gondolkodásnak még az írmagját is. Féltékenységüknek áldozatául estek nem csak a értelmiségiek, hanem a nép egyszerű fiai is, a munkások és parasztok, főként az öntudatos fiatalok, akik nem akartak rabszolgák lenni a saját hazájukban.

Az 1956-os szabadságharcot szovjet katonai erővel, nyugat árulásával vérbe fojtották, de a kegyetlen megtorlás évei után az elodázhatatlan enyhülés, a bizonytalankodó reformtörekvés mégis nyiladozni kezdett. Az évek során feltartóztathatatlanul puhulni kezdett a diktatúra, habár az állambiztonsági szervek működése nem szűnt meg, és harsány kirakatperek nélkül ugyan de továbbra is szedte áldozatait. A nagy többség nem vett észre semmit, a hétvégi ház, a Trabant és a ritka külföldi utazás lehetőségeinek bűvöletében.

Eljött az 1990-es rendszerváltozás éve is. Sajnos, az óta eltelt közel húsz esztendő nem hozta meg az igazi szabadság, és függetlenség kibontakozását nemzetünk számára. A közelmúlt sajnos a szertefoszlott illúziók, a megtépázott reménység, sőt a kifosztottság évei, melyekre jelen időben visszapillanthatunk. A mérhetetlen emberi gonoszságnak a tobzódása, a neoliberalizmus bolsevizmusba ojtott cinizmusának dáridója. Ez már napjaink történelme...

Nincs meg a kellő távlat a tárgyilagos kiértékelésére, a bolsevista örökség mai áldozatainak számbavételére. Itt teszek pontot történelmi visszapillantásom végére, az elmaradhatatlan történelmi leszámolás, az elszámoltatás, az isteni örök igazság győzelmének kiolthatatlan hitével.

Rózsás János
volt SCS 43-as GULAG rab
(1944-1953)
(Vége)

Pálóczis mindennapok

– avagy az egerszegi zenebölcső…

Idén ünnepeljük *Pálóczi Horváth Ádám*, a zalai kötődésű költő, író, hagyománygyűjtő, a zalaegerszegi zeneiskola névadója születésének 250. évfordulóját.

A megyeszékhelyi művészeti iskola a közelmúltban többnapos rendezvénysorozattal, a számos zenei versenyt, koncertet s egyéb programot tartalmazó Pálóczi-napokkal tisztelgett a névadó emléke előtt.

Ennek kapcsán kérdeztük az intézmény mindennapjairól, örömeiről, gondjairól, a jövőre vonatkozó terveiről *Győrffyné Könczöl Tímea* igazgatónőt.

– Második ciklusát tölti a zeneiskola élén. Mik azok a dolgok, melyekre büszke, s melyek azok a területek, ahol hiányérzete maradt?

– Leginkább szakmai sikereinkre vagyok büszke. Ez a zeneiskola több, mint ötven éve működik itt Zalaegerszegen, s nem szabad elfelejteni a megelőző évtizedek sikereit, hiszen mindig kiváló muzsikusokat képezett és indított útjára az itteni kollektíva. Az elmúlt években, mióta az intézményt én vezetem, egy nagyon sikeres szériát sikerült produkálnunk, hiszen minden évben büszkélkedhettünk valamivel, országos és regionális első helyezésekkel, különdíjakkal.

Hiányérzetem annyiban maradt, hogy terveztem új szakok bevezetését, a klasszikus- és a népzene mellett a jazz felé is szerettem volna nyitni, ez több éves álmom volt, egyelőre pénzügyi okok miatt nem valósulhatott meg. Mindenesetre nem adom fel. Az összkép azért döntően pozitív.

– Az országos első helyezett növendékeik magától értetődően zenei pályán tanultak tovább?

– Ez korántsem biztos. A jó képességű, tehetséges zenész tanulóink rendkívül sok területen megállják a helyüket, elképzelhető, hogy későbbi életükben a zenélésnek csupán örömszerző funkciója lesz, persze a zenei pályát választók elsősorban közülük kerülnek ki.

A nem zenei pályát választó középiskolás korosztályból, a 14 év felettiekből is sok tanulónk van, nagyon sokáig itt vannak ezek a gyerekek, vannak kollégák, akiknél 17-18 éves korukig tanulnak, s vannak olyan szakok, például az ének, ahova eleve később jönnek.

Örömöt és személyiségfejlődést jelentsen a zene.

– Az egyébként is jellemzően túlterhelt, érettségire, felvételire készülő középiskolásoknak mennyi idejük, energiájuk, lelkesedésük jut még a zenetanulásra?

– Megfigyeltük az évek során, hogy ezek a gyerekek megtanulják a jó időbeosztást. Másrészt teherbíróak, s tudjuk jól, hogy a zenetanulás mennyi pozitívummal jár. A koncentrálóképesség, a memória fejlődik, átlátják a dolgokat globálisan, s nagyon sok olyan erényt hasznosítanak a mindennapjaikban, amit a zenetanulás során sajátítottak el.

Tapasztalatunk, hogy akik azzal az indokkal kimaradtak a zeneiskolából, hogy rontottak tanulmányi eredményeiken, s abban a reményben hagyták abba a zenét, hogy több idejük jut majd a tanulásra, az esetek túlnyomó többségében nem javítottak eredményeiken, sőt inkább rontottak. Főleg azoknál volt ez megfigyelhető, akik év közben hagyták abba, kiszakadtak abból a ritmusból, ami addig jellemezte időbeosztásukat. Volt olyan tanítványunk, aki egy évvel távozása után megszólított az utcán, s elmondta, úgy érzi, hogy nem tud zene nélkül élni. Ő egyébként azóta elvégezte a Zeneakadémiát, jelenleg Budapesten tanít.

– Melyik jelenleg a legnépszerűbb hangszer?

– Több is van, zongora, fuvola, gitár, ütőhangszerek. Azt tapasztaljuk, hogy azokat a hangszereket, melyeket a gyerekek többször hallanak koncerteken, vagy táborokban találkozhatnak velük, nos ezeket a hangszereket szívesebben és nagyobb számban választják. Másrészt a családi tradíciók is befolyásolják a hangszerválasztást.

– Az elmúlt időszak megszorításainak egyik legnagyobb vesztese a művészetoktatás. Milyen típusú gondokat okoz ez a napi működésben?

– A közoktatás minden résztvevője vesztes, a mérték az eltérő. Minket azért érint fokozottan, mert itt egyéni oktatás folyik, egy gyermek oktatása fajlagosan sokkal többe kerül. A hiány pótlása elsősorban a pályázatírás útján lehetséges, ez azonban végső soron a szakmaiságtól veszi el az időt, valami mindenképpen sérül. Voltak nagyon nehéz időszakaink az elmúlt négy-öt évben, előfordult, hogy azt meg kellett gondolni, hogy egy kétezer forintos hegedűhúrt meg tudunk-e venni.

Próbáljuk a szülők terheit csökkenteni, amit lehet, az intézmény magára vállal, így a zenei versenyek minden költségét, nevezési díjakat, a hangszerek javítását, stb. Ennek ellenére országos viszonylatban mi a csekély térítési díjat beszedő intézmények közé tartozunk. Van olyan intézmény, ahol a szülők a dupláját, vagy a háromszorosát fizetik az általunk kért összegnek.

– Mennyi Önöknél az átlagos térítési díj?

– Átlagosan 11.000 forintot fizet egy tanulónk évente, ez nincs havi ezer forint.

– Más. Kodály országának neveztük magunkat nem is olyan régen. Vajon milyen esélye van egy a várostól távol, kis településen élő kisdiáknak arra, hogy egyáltalán kiderüljön a zenei tehetsége?

– Ez nagyon nehéz dolog, mindenképpen áldozatvállalást követel a szülőktől is. Éppen most nyújtottunk be egy pályázatot, amelynek sikere esetén pont az említett kistelepüléseket próbálnánk felkeresni, egy egész éven át kapcsolatban maradni az érintett iskolákkal, falvakkal, megérinteni a zene erejével a gyermekeket, a szülőket. Ha ennek eredményeképpen igény mutatkozik a zenetanulásra, akkor arra megoldást kell keresnünk. Én is falun nevelkedtem, szívügyemnek tartom a vidéki gyermekek fejlődését, fejlesztését.

– Világtendencia, hogy a klasszikus műveltség, az európai klasszikus műveltség változóban van. Eltűnőben van például az olvasás mint tevékenység, mint örömforrás. Vajon fenyegeti-e veszély a klasszikus zenét, beteg-e a zene, veszélyben van-e a zene?

– A zenehallgatás, a befogadás minden bizonnyal veszélyben van. A hangszertanulás terén szerencsére nem érzem ezt, de az összkép mindenképpen szomorúbb, mint pár évtizede volt.

– Tapasztalható-e a zenei tehetség csökkenése, konkrétan arra gondolok, hogy a zenét tanulni vágyó gyerekek milyen arányban bizonyulnak jó alanynak?Egyáltalán a létszámkényszer világában van-e mód válogatni, vagy minden jelentkezőt fel kell venni?

– Én Kodály országában azt vallom, hogy minden gyerek fejleszthető. Vannak olyan gyerekek, akik a meghallgatáson ütik össze először ritmikusan a kezüket, vannak olyanok, akiknek hosszabb érési szakaszra van szükségük. Elutasítani senkit sem akarunk, minden gyermeknek lehetőséget adunk a zenetanulásra, nagyon ritka eset a tényleges elutasítás. Akit elutasítunk, azt azért utasítjuk el, mert a meghallgatás során érezzük, hogy inkább kudarcok, mint sikerélmények érnék a későbbiekben az adott gyermeket. Aki nem leli örömét a zenetanulásban, annak nincs értelme elvenni a kedvét még attól is, hogy esetleg zenét hallgasson. A zene mindenkinek örömöt, személyiségfejlődést kell, hogy jelentsen, ezért vagyunk, ez a dolgunk, s egyben ez a mi örömünk, erőforrásunk is.

– najó –

A cikk bővebb változata olvasható a *www.zalatajkiado.hu* honlapunkon.

CZOTTER IRODATECHNIKA

Zalaegerszeg, Gyimesi u. 36.

Másológépek, egyéb irodagépek, Tec Ma és Samsung pénztárgépek, kellékanyagok értékesítése és szervize. Másológépek bérelhetők.

Tel.: 06-92/320-258; 06-20/9510-824

Bajnokcsapat nehéz helyzetben

A megszűnés veszélye fenyegeti a nagykutasi női együttest

Zala megye legsikeresebb női labdarúgócsapata nincs könnyű helyzetben manapság. A sikert sikerre halmozó *nagykutasi* csapat nemrég nyerte meg az NB II-es bajnokságot, így kiharcolta a jogot, hogy ismét a legmagasabb osztályban szerepeljen, ám ennek van egy óriási akadálya, mégpedig a pénz. A csapat helyzetéről *Vincze Sándor* technikai vezetővel beszélgettünk.

– Milyen a hangulat jelenleg a csapatnál?

–A körülményekhez képest nem olyan rossz. A munka továbbra is folyik. Heti három edzés van, amit nagyon komolyan vesznek a lányok. Körülbelül 80 %-os az edzések látogatottsága. A legutolsó mérkőzésünkön is úgy játszottak, mint akik „olvassák” a mecscset, az ellenfél azt sem tudta, hogy hol van a labda. 15-0-ra nyertünk a Szigetvár ellen, és toronymagasan nyertük meg a bajnokságot.

– Hogy zajlott az elmúlt szezon?

Bizonytalan a sorsuk.

– Mivel az NB I-ből kiestünk, egy tollvonással kizártak minket tulajdonképpen. Fölemelték az NB I létszámát 10 csapatra, ahol egy nem vállalta a feljutást, így elvileg nem estünk volna ki. Aztán visszalépett a Győri ETO, és nem engedtek minket, mint legjobb kiesőt, hogy bennmaradjunk. A szezon elején 3 meghatározó játékosunk távozott, de így is erősnek bizonyultunk a bajnokságban. Az NB I-ben kissé gyengék voltunk, az NB II-ben viszont túl erősek. Volt egy döntetlenünk, és egy vereségünk, mind a kettő ugyanazon csapat ellen. Rúgtunk 141 gólt, és csak 17-et kaptunk. Az edzőnk, Péter Zoltán a szezon folyamán folyamatosan építette be a fiatalokat az első csapatba, így komoly játékosállomány alakult ki. Több mint 40 igazolt játékosunk van, de folyamatosan változik a keret, mivel mindig vannak érkezők, és sok fiatal is jelentkezik, hogy szeretne játszani, igaz közülük sokan le is morzsolódnak a kemény edzéseken. Aztán vannak olyan fiatalok is, akik még egyik csapatba sem játszhatnak az életkoruk miatt, úgyhogy az utánpótlás biztosított lenne, de sajnos, ha nem lesz pénz, akkor az is megtörténhet, hogy megszűnik a csapat. A névadó szponzorunk céges problémák miatt visszalépett a támogatástól. Ha június végéig sikerül megfelelő szponzort, vagy szponzorokat találnunk, akkor bátran nekivágunk az NB I-nek, mert ki tudjuk fizetni az utazási költségeket. Rengeteg vidéki játékosunk van, akiknek meg kell oldani az edzésekre való eljutását, valamint a csapat mérkőzésekre történő eljutását is. A legfelső osztályban a nagy csapat mellett versenyeztetni kell U-18-as és U-15-ös utánpótlás együttest, amik szintén pénzbe kerülnek.

– Mekkora összeget kellene előteremteni?

– Nagyjából másfélmillió forintra lenne szükségünk, hogy nyugodtan nekivághassunk a következő szezonnak. Az önkormányzatunk eddig is erején felül támogatott minket, így tőlük több pénzt nem várhatunk. A Zala Megyei Önkormányzat is támogat minket, többet ők sem tudnak adni, csakúgy, mint a többi magánszemély és cég, akikre eddig is számíthattunk. Az elmúlt időszakban rengeteg helyen próbálkoztunk, sajnos eddig senkitől nem kaptunk kedvező választ. Július 12. a nevezési határidő, addig eldől, hogy tudjuk-e vállalni az indulást.

Gy.G.

Sikeridéző

2002-ben első – azóta egyetlen – *bajnoki címét* szerezte az élvonalban a *ZTE labdarúgócsapata*.

Idén – fennállása során először – *Magyar Kupa* döntőt játszott az egerszegi együttes, s noha nem sikerült legyőznie a bajnok *Debrecent*, így is dicséretes a szereplése.

Hogy ne maradjunk trófea nélkül, idézzük fel a bajnoki aranyéremhez vezető utat a *Megkoronázva* című kötet segítségével. A rengeteg fotót, statisztikai adatot, riportot tartalmazó könyv ismét megvásárolható szerkesztőségünkben, vagy utánvéttel megrendelhető. Ára: 2.500 Ft.

Érdeklődni:
Zalaegerszeg, Rákóczi u. 2-4.,
telefon: 92/596-936,
30/378-4465,
fax: 92/596-937,
e-mail: zalataj@zelkanet.hu.

Kosárvarázs

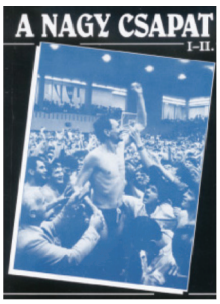

A kupagyőzelem után a bajnoki aranyérmet is elhódította a *ZTE férfi kosárlabdacsapata*. A mai együttes fiatalabb szurkolói csak hallomásból ismerhetik a korábbi egerszegi bajnok és kupagyőztes csapatok sikertörténeteit.

Itt az ideje, hogy felidézzük a dicsőséges múltat is. Újra kapható a *Nagy csapat* című kötet, ami feleleveníti a kezdeti sikertörténetet.

A kötet megvásárolható szerkesztőségünkben, vagy utánvéttel megrendelhető. Ára: 1.500 Ft.

Érdeklődni:
Zalaegerszeg, Rákóczi u. 2-4.,
telefon: 92/596-936,
30/378-4465,
fax: 92/596-937,
e-mail: zalataj@zelkanet.hu.

Tudósítókat keresünk!

Várjuk mindazok jelentkezését térségünkből, akik szívesen tudósítanának a településükön történt eseményekről.

Jelentkezés:
tel.: 92/596-936 (8-16 óráig),
fax: 92/596-937,
e-mail: zalataj@zelkanet.hu

Megnyilt az Aquacity

Új üzemeltető, kedvező árak, megújult medencék

Június 12-én nyitotta meg kapuit a zalaegerszegi élménypark, az *Aquacity*. A két idény között jócskán történtek változások.

A korábbi üzemeltető, a *Thermalplus Kft.* felmondta az egerszegi önkormányzattal a haszonbérleti szerződést, a továbbiakban a *Strand Kft.* üzemelteti a létesítményt. Utóbbi mellett szól többek között, hogy száz százalékban önkormányzati tulajdonban van, és egy másik városi fürdő működtetésében már bizonyított.

– Remélem, hogy az új üzemeltetővel megtalálja a város a számítását – mondta *Tombi Lajos* alpolgármester. Azt is hozzátette, hogy az igény sokrétű, és nemcsak a gazdasági oldal a fontos, de a város a turisztikai szektorra is számít. Az országban még most is az egyik legnagyobb vízipark a zalaegerszegi. Az Aquacity felnőtt lett, és remélik, hogy betölti azt a szerepét, amit a város idegenforgalmi szerepében várnak tőle.

Gyuk György, a Strand Kft. ügyvezető igazgatója a felújításokról, változásokról tett említést. Kiemelte, hogy céljuk a minőségi szolgáltatások nyújtása, s az élményparkot versenyképessé kell tenni. Az átadás után a városnak jelentős pénzügyi forrást kellett mozgósítani, mintegy 46 millió forintot a különböző felújítási munkákra (medencék burkolása, szigetelése, valamennyi medence tisztasági festést kapott, a hullámkeltő berendezés rekonstrukciója, a mélyugró

medence hidraulikájának javítása). A továbbiakban 10 új árnyékoló pergola, a kisgyerekek örömére pedig játszótér kerül kiépítésre, újdonságként vezetik be a „vízi gömböcöt”, mely a vízben járás élményét nyújtja.

A marketing munkában is jelentős változások következtek be. *Pál Petra*, az Aquacity marketing vezetője elmondta:

– Elsődleges célcsoportként a 18-35 év közöttieket, a diákokat, és a családokat jelöltük meg. Földrajzilag elsősorban Zalaegerszegre és környékére, tágabban a Nyugat-Dunántúlra, és a Balaton nyugati részére koncentrálunk.

Az élménypark számos lehetőséget kínál a programokkal, például profi strandröplabda torna, rendszeres ugróbajnokságok, családi nap, egészség nap, stb.

Az árak a tavalyihoz hasonlóak maradtak, sőt különböző kedvezményekkel még olcsóbbak is lettek. Így diákjegy kerül bevezetésre, családi jegy is lesz, Egerszeg kártyával 50 százalékos kedvezményt lehet a belépőnél igénybe venni, és végül, de nem utolsó sorban kétlépcsős délutáni jegyrendszerrel (olcsóbban váltható jegy 14 és 18 óra után) kívánják növelni a látogatók létszámát.

Salamon Enikő

Egyedülálló korrajz

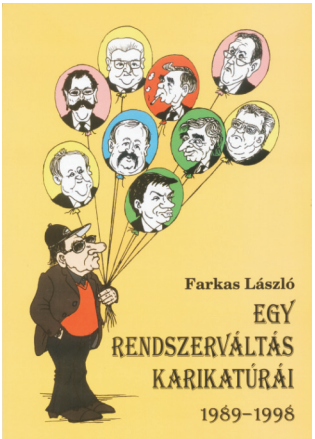

Rendhagyó kötetet ajánlunk lapunk olvasóinak. Farkas László a rendszerváltásnak nevezett átalakulás éveibe vezet vissza bennünket ironikus írásaival és összetéveszthetetlen karikatúráival.

A kötet megvásárolható szerkesztőségünkben, vagy utánvéttel megrendelhető. Ára: 1.500 Ft.

Érdeklődni: Zalaegerszeg, Rákóczi u. 2-4.,
telefon: 92/596-936,
30/378-4465,
fax: 92/596-937,
e-mail: zalataj@zelkanet.hu.

Cserépkályhák, kandallók
építése, átalakítása, Hordozható cserépkályhák javítása.
06-70/511-76-55

HIRDETÉSÉT
feladhatja a
Zalatáj
havilapban.
Telefon: (92) 596-936;
Fax: (92) 596-937.
E-mail:
zalataj@zelkanet.hu

Lapunk legközelebbi száma 2010. július 15-én jelenik meg.

Zalatáj

Megyei közéleti havilap

Kiadó-főszerkesztő: **Ekler Elemér**
Grafikus: **Farkas László**
Kiadja: **Dél-Nyugat Kiadó** Pethőhenye
Az ügyfélszolgálat címe: **Zalaegerszeg, Rákóczi út 2-4.;** 8901. Pf.: 381.
Telefon: (92) 596-936; Fax: (92) 596-937; E-mail: zalataj@zelkanet.hu
Készült: **Göcsej Nyomda Kft.**
Zalaegerszeg 2010.
ISSN: 0865-1353
Terjeszti: a Kiadó és a Magyar Posta
Előfizethető a postahivatalokban és a szerkesztőségben.
Előfizetési díjak: 1 hónapra 190 Ft, 1/4 évre 570 Ft,
1/2 évre 1140 Ft, 1 évre 2280 Ft.

Zalatáj humorda

Reszortfelelős: Farkas László

Családi indíttatás

– Én a zánkai úttörővárosban fogok táborozni.
– Érdekes, engem meg a Zánkai Gyermek és Ifjúsági Centrumba küldenek az őseim…

Elszámoltatás

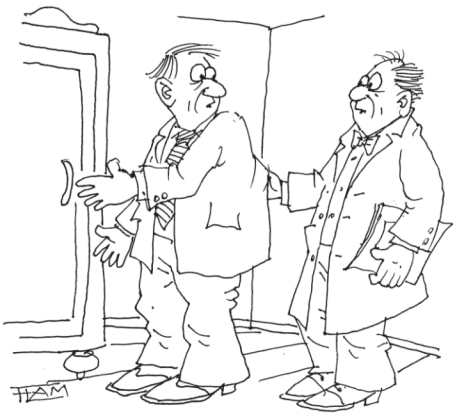

– Ha kidőlne egy csontváz a szekrényből, szeretném megkapni az iskolánk biológiai szertárába.

Lecsúszás

– Idén mi sem megyünk a Bahamákra. Az alsódöbrögi bányatónál fogunk nyaralni.

Hirdetésszervezőket
keresünk a megye minden részéből!
Érdeklődni lehet: 92/596-936, 8-12 óráig, illetve 30/378-4465.

ZTE-jubileum

Idén ünnepli 90 éves fennállását a *Zalaegerszegi Torna Egylet*. A patinás klub egykori szakosztályainak kiválóságai szerepelnek abban a kötetben, amely ismét kapható szerkesztőségünkben, vagy utánvéttel megrendelhető.

A könyv ára: 1.000 Ft.

Érdeklődni: Zalaegerszeg, Rákóczi u. 2-4., telefon: 92/596-936, 30/378-4465, fax: 92/596-937, e-mail: zalataj@zelkanet.hu

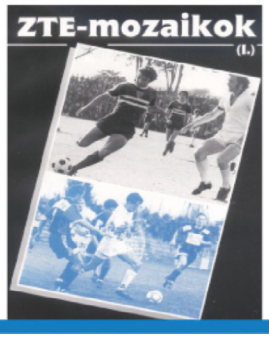

Ingyen elvihető!

Takarmánynak alkalmas lucernás fű Zalaegerszeg közelében lekaszálás fejében ingyen elvihető! Érdeklődni: 30/378-4465

Magyarok Szövetsége

II. Zala Megyei Hagyományőrző és Virtusfesztivál 2010. június 19. (szombat)

Szeretettel meghívjuk a második alkalommal tartandó Zalai Magyarok Gyűlésére és Virtus fesztiválra.

Ideje: 2010. Napisten hava (június) 19. napja.
Helye: Miháld (Művelődési ház, sportpálya).

Rendezvényünk elnevezése azt az ősi hagyományokon alapuló gyűlést (Szala) jelenti, amelyen "egyenlők közt az elsők" találkoztak.
A magyarok nemzetségei egykoron minden évben összegyűltek a pusztában, hogy törvényt üljenek, valamint megmutassák egymásnak értékeinket, örökségünket. Az évszázadok viharai elszakítottak minket hagyományainktól, amelyeket igyekszünk folyamatosan újjáépíteni, ápolni.
Ez évben ismét összegyűlünk, és a megye minden települése számára lehetőséget nyújtunk, hogy magukkal hozzák, bemutassák:

– jellegzetességeiket, nevezetességeiket
– ősi, szakrális ereklyéiket
– civil szervezeteiket
– kulturális csoportok,
– éves rendezvényeik programját
– vállalkozásaikat
– helyi ételjellegzetességeiket.

Hogy megláthassuk egymásban a csodát!
A 9^{00} órakor kezdődő rendezvény részletes programja olvasható a *www.zalatajkiado.hu* honlapon.